

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 7

Την πέμπτη μέρα - πάντα χάρη στο αρνάκι - μου αποκαλύφθηκε το μυστικό της ζωής του μικρού πρίγκιπα. Με ρώτησε κάπως απότομα και χωρίς καμιά εισαγωγή, σαν να 'ταν αποτέλεσμα ενός προβλήματος που το είχε μελετήσει σιωπηλά για πολύν καιρό, χωρίς να εξωτερικεύει τις σκέψεις του.

- «Ένα αρνάκι, μιας και τρώει τα δεντράκια, τρώει και τα λουλούδια;»
- «Ένα αρνάκι τρώει ό,τι βρεθεί μπροστά του».
- «Ακόμη και τα λουλούδια που έχουν αγκάθια;»
- «Ναι! Ακόμη και τα λουλούδια που έχουν αγκάθια».
- «Και τότε σε τι τους χρησιμεύουν τα αγκάθια;»

Δεν το ήξερα αυτό... Εκείνη τη στιγμή ήμουν πολύ απασχολημένος, καθώς προσπαθούσα να λασκάρω ένα μαγκωμένο μπουλόني του κινητήρα μου. Ένιωθα ανήσυχος, γιατί η βλάβη έδειχνε να 'ναι πολύ σοβαρή και το νερό που λιγόστευε άρχιζε να με κάνει να φοβάμαι το χειρότερο.

- «Και σε τι χρησιμεύουν τ' αγκάθια;»

Όταν έκανε μian ερώτηση, ο μικρός πρίγκιπας δεν υποχωρούσε ποτέ, μέχρι να πάρει απάντηση. Είχα εκνευριστεί με το μπουλόني μου κι απάντησα αδιάφορα:

- «Τ' αγκάθια σε τίποτε δεν χρησιμεύουν, είναι μια καθαρή κακοτροπιά από τη μεριά των λουλουδιών!»
- «Ωωω!», έκανε έκπληκτος.

Όμως, ύστερα από ένα μικρό διάστημα σιωπής, μου αποκρίθηκε με μια δόση μνησικακίας:

- «Δε σε πιστεύω! Τα λουλούδια είναι αδύναμα, λεπτούτσικα. Δεν έχουν πονηριά. Επιβιώνουν όπως μπορούν. Πιστεύουν πως είναι τρομερά με τ' αγκάθια τους...»

Δεν έδωσα καμιά απάντηση. Εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν: «...αν ετούτο το μπουλόني συνεχίσει να μη λύνεται, θα το χτυπήσω με το σφυρί». Ο μικρός πρίγκιπας διέκοψε πάλι τις σκέψεις μου:

- «Και πιστεύεις, εσύ, πως τα λουλούδια...»

- «Μα όχι! Όχι, βέβαια! Δεν πιστεύω τίποτε!», απάντησα έτσι αδιάφορα, χωρίς να το πολυσκεφτώ. «Είμαι απασχολημένος τώρα εγώ, με πιο σοβαρά πράγματα!»

Με κοίταξε αποσβολωμένος...

- «Με πιο σοβαρά πράγματα!...»

Με κοίταζε, έτσι όπως ήμουν, με το σφυρί στο χέρι, τα δάχτυλα μαύρα από το γράσο, σκυμμένο πάνω από ένα αντικείμενο που σίγουρα θα του φαινόταν κακάσχημο.

- «Μιλάς κι εσύ όπως οι μεγάλοι!»

Τα λόγια του μ' έκαναν να νιώσω ντροπή. Μα εκείνος, δίχως καθόλου να με λυπηθεί, πρόσθεσε:

- «Όλα τα μπερδεύεις, εσύ... όλα τα ανακατώνεις!»

Στ' αλήθεια ήταν πολύ θυμωμένος. Τα χρυσόξανθα μαλλιά του χόρευαν στο αεράκι:

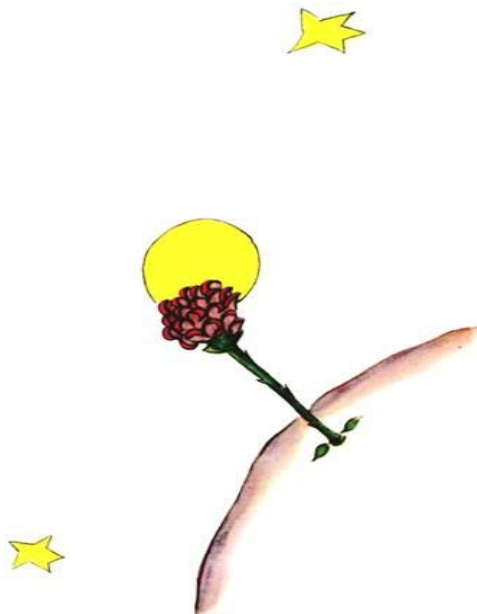
- «Ήξερα έναν πλανήτη όπου ζει ένας κύριος κατακόκκινος. Ποτέ του δεν είχε μυρίσει ένα λουλούδι! Ποτέ του δεν είχε κοιτάξει ένα αστέρι! Ποτέ του δεν είχε αγαπήσει κανέναν! Ποτέ του δεν έκανε τίποτε άλλο εκτός από λογαριασμούς. Κι όλη τη μέρα έλεγε και ξανάλεγε συνέχεια σαν κι εμένα: «Είμαι σοβαρός άνθρωπος! Είμαι ένας σοβαρός άνθρωπος!», κι αυτό τον έκανε να φουσκώνει από περηφάνια! Μα αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι ένα μανιτάρι!»

- «Ένα τι;»

- «Ένα μανιτάρι!»

Ο μικρός πρίγκιπας είχε γίνει τώρα κατακίτρινος από θυμό...

- «Εδώ και εκατομμύρια χρόνια, τα λουλούδια βγάζουν αγκάθια. Και παρόλα αυτά, εδώ και εκατομμύρια χρόνια, τα αρνάκια τρώνε τα λουλούδια. Δεν είναι, λοιπόν, σοβαρό θέμα να προσπαθείς να καταλάβεις γιατί τα λουλούδια κουράζονται τόσο πολύ για να βγάζουν αγκάθια που ποτέ δε χρησιμεύουν σε τίποτα; Δεν είναι σημαντικό πρόβλημα ο πόλεμος ανάμεσα στα αρνάκια και τα λουλούδια; Δεν είναι πολύ πιο σοβαρό και πιο σημαντικό από τους λογαριασμούς ενός χοντρού κατακόκκινου κυρίου; Κι αν εγώ ήξερα ένα μοναδικό στον κόσμο λουλούδι, που δεν υπήρχε πουθενά αλλού, εκτός από τον πλανήτη μου και που ένα μικρό αρνάκι μπορεί να το καταστρέψει με μια χασιά... έτσι... ένα πρωί... χωρίς καθόλου να σκεφτεί αυτό που κάνει... αυτό δεν είναι σημαντικό και σοβαρό θέμα;»

Το πρόσωπο του είχε τώρα κοκκινίσει από το θυμό κι εκείνος συνέχισε:

- «Αν κάποιος αγαπάει ένα λουλούδι που είναι μοναδικό και δεν υπάρχει άλλο... πουθενά αλλού... μέσα σε εκατομμύρια και εκατομμύρια αστέρια... αυτό είναι αρκετό για να νιώθει ευτυχισμένος όταν το κοιτάζει. Όταν σκέφτεται "...το λουλούδι μου είναι κάπου εκεί...". Μα αν ένα αρνάκι φάει το λουλούδι του, θα 'ναι για εκείνον σαν να είχαν σβήσει ξαφνικά όλα τ' αστέρια! Κι αυτό δεν είναι σημαντικό;»»

Δεν μπόρεσε να ψελλίσει ούτε λέξη παραπάνω... Ξέσπασε απότομα σε λυγμούς... Είχε πέσει η νύχτα τώρα πια. Εγώ είχα παρατήσει τα εργαλεία μου. Άρχισα να χλευάζω τον εαυτό μου για όσα νόμιζα σημαντικά...για το σφυρί μου, για το μπουλόνι μου, ακόμα και για τη δίψα... και για το θάνατο. Πάνω σ' ένα αστέρι... σ' έναν πλανήτη... τον δικό μου πλανήτη, τη Γη... βρισκόταν ένας μικρός πρίγκιπας που χρειαζόταν παρηγοριά! Τον πήρα αγκαλιά. Τον λίκνισα απαλά στην αγκαλιά μου, νανουρίζοντάς τον. Του ψιθύρισα: «Το λουλούδι που αγαπάς, δεν κινδυνεύει πια... Ζωγράφισα ένα φίμωτρο στο αρνάκι σου... Θα ζωγραφίσω και μια πανοπλία για το λουλούδι σου... Θα...».

Δεν ήξερα τι να πω... Ένιωθα τόσο πολύ άσχημα. Δεν ήξερα πώς να τον φέρω πιο κοντά μου ή πως να μοιραστώ τον πόνο του. Είναι τόσο μυστηριώδης, αυτή η χώρα των δακρύων...

...η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή